

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119010614
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119010614.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného W. B., nar. X. F. XXXX v G., trvalé bydlisko I. XXX/XX, Y., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci v ÚVTOS Ilava, pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 12. novembra 2020, č. k. 1T/16/2019-572, na verejnom zasadnutí konanom 18. novembra 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného W. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 12. novembra 2020, č. k. 1T/16/2019-572, uznal obžalovaného W. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase v období minimálne odo dňa 30.11.2015 do dňa 26.02.2016 v priestoroch oddielu so zmierneným režimom výkonu väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov hrozil Y. W., že mu fyzicky ublíži, ak nebude v trestnom konaní vedenom na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Trnave pod ČVS:ORP-1716/1-VYS-TT-2015, v ktorom boli obaja trestne stíhaní ako spoluobvinení pre skutok založený na tom, že spoločne zadovážovali a následne aj dňa 26.11.2015 prechovávali v motorovom vozidle omamné a psychotropné látky, vypovedať tak, že všetky zaistené omamné a psychotropné látky patrili Y. W. s tým, že W. B. s nimi nemal nič spoločné, pričom mu následne aj odovzdal list, na ktorom bolo napísané, ako má vypovedať pred vyšetrovateľom PZ v uvedenej trestnej veci, pričom podľa obsahu tohto listu obžalovaný nemal mať vedomosť o tom, že vo vozidle sú prevážané omamné a psychotropné látky, a následne po tom, ako Y. W. v mesiaci január 2016 nevypovedal pred vyšetrovateľom PZ podľa takto nachystanej výpovede, ponúkal v bližšie nezistenom čase L. Z. a ďalším doposiaľ nestotožneným osobám umiestneným vo väzbe v ÚVTOS s ÚVV Leopoldov nákupy v hodnote najmenej 50,- eur za účelom, aby fyzicky ublížili Y. W..

1. Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. okresný súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň okresný súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil vo vzťahu k obžalovanému výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/48/2016 zo dňa 22.01.2018, v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava zo 7. júna 2018, sp. zn. 5To/34/2018, právoplatný 7. júna 2018, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov 4 (štyri) mesiace, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

2. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania, no obžalovaný zhlásil odvolanie voči výrok o vine a treste.

3. Obžalovaný zhlásené odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom obhajcu JUDr. Jaromíra Šmátralu (ďalej len obhajca).

4. V odvolaní obhajca uviedol, že obžalovaný počas prípravného konania ako aj v súdnom konaní jednoznačne popieral spáchanie trestnej činnosti, čo popiera doteraz, pretože je nevinný. Zo spáchania trestnej činnosti obžalovaného neusvedčuje žiadny priamy ba dokonca ani nepriamy dôkaz a taktiež nemôže byť usvedčovaný dôkazom, ktorý bol získaný nezákonným postupom zo strany OČTK, resp. doslovne vynútený zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor).

5. V odvolaní obhajca namietal, že vo výroku napadnutého rozsudku sa uvádza, že „v presne nezistenom čase v období minimálne odo dňa 30.11.2015 do dňa 26.02.2016...ponúkal v bližšie nezistenom čase L. Z. a ďalším doposiaľ nestotožneným osobám umiestneným vo väzbe v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov nákupy v hodnote najmenej 50,- eur, aby fyzicky ublížili Y. W....“ Z uvedeného vyplýva, že počas celého prípravného konania ako aj súdneho konania OČTK ako aj súd nezistili, že kedy presne mal hroziť svedkovi - poškodenému Y. W. (ďalej len poškodený), žiadny zo svedkov neuviedol kedy, kde a akým spôsobom mu mal hroziť. Čo sa týka nákupov je tiež zrejmé z výroku napadnutého rozsudku, že žiadne konkrétne mená, komu mal nákupy ponúkať, sa nezistili. Samotný svedok L. Z. dňa 18.06.2019 na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že obžalovaného nepozná, v živote ho nevidel a tiež, že nepozná poškodeného. Tiež uviedol, že mu nikto neponúkal počas výkonu väzby žiadne nákupy, dary či iné veci, aby vystupoval vo vzťahu k niekomu inému a že nemá strach z osoby obžalovaného. Tu sa natíska otázka, že kedy OČTK alebo súd teda zistia tie ďalšie „doposiaľ“ nestotožnené osoby, ktoré boli umiestnené vo väzbe, ktorým mal obžalovaný ponúkať nákupy, aby fyzicky ublížili poškodenému? Alebo stačí na odsúdenie len to, že súd si subjektívne myslí, že asi tam možno boli nejaké osoby, ale nevieme aké, nemáme mená??

6. Citujúc ust. § 163 ods. 3 Tr. por. obhajca ďalej na základe vyššie uvedeného namietal, že výrok, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného nespĺňa zákonom stanovené náležitosti. Okresnému súdu vytýkal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nevzal absolútne do úvahy dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného, ale iba vytrhával z kontextu vety z prípravného konania, ktoré použil na odsúdenie. Ani jeden dôkaz vykonaný na hlavných pojednávaniach obžalovaného neusvedčoval zo spáchania súdneho skutku, ba naopak, boli v jeho prospech a poukazovali na skutočnosť, že poškodený ho krivo obvinil, preto aj odmietol vypovedať v prípravnom konaní, lebo vedel, že by si privedil trestné oznámenie za krivú výpoveď a krivé obvinenie, keby uviedol vo svojej výpovedi v prípravnom konaní pravdu.

7. Obhajca ďalej namietal, že okresný súd nesprávne právne posúdil námietku obhajoby ohľadom vykonania výsluchu poškodeného v prípravnom konaní v zápisnici z 4. apríla 2018, ako aj všetky procesné úkony nadväzujúce na tento výsluch, a to odstraňovanie rozporov na hlavnom pojednávaní 17. septembra 2019, nakoľko výsluch poškodeného 4. apríla 2018 bol vynútený pod sankciou poriadkovej pokuty, teda bol vykonaný nezákonným spôsobom a podľa názoru obhajoby je nepoužiteľný v súdnom konaní, súd na neho nemal prihliadať a rovnako nemal prihliadať ani na naň nadväzujúce dôkazy. konkrétno obhajca namietal, že 23. novembra 2017 bol realizovaný výsluch poškodeného, pričom zo zápisnice o výsluchu vyplýva, že tento po zákonnom poučení v zmysle § 130 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. výslovne uviedol: „že zákonný dôvod nevypovedať mám, tohto práva sa výslovne nevzdávam a vypovedať nebudem“. K predmetu výsluch uviedol: „Vo veci vypovedať nebudem. Nebudem vypovedať, aby som si vo veci neprivedil trestné stíhanie (strana č. 4 zápisnice).“ Nakoľko sa prokurátor dostal do dôkaznej núdze, lebo všetci ostatní svedkovia zhodne tvrdili, že nevideli a nepočuli, že by sa obžalovaný poškodenému vyhrážal, nevideli, že by mu mal odovzdať list s pokynmi ako má vypovedať a taktiež uviedli, že všetko čo vedia, vedia len sprostredkovane a osobne svojimi zmyslami nič nevideli a nepočuli, dokonca niektorí svedkovia uviedli, že obžalovaného ani nepoznajú. Prokurátor preto nariadil vyšetrovateľovi ORPZ Trnava opätovný výsluch svedka - poškodeného dňa 04.04.2018, ktorého sa osobne prokurátor zúčastnil. Poškodený chcel znovu využiť svoje právo v zmysle § 130 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. a vypovedať nechcel, no následne mu prokurátor povedal, že ak nebude vypovedať, tak mu uloží poriadkovú pokutu. K tomu poškodený uviedol, že „Pokutu dostať nechcem, tak asi budem vypovedať“. Túto skutočnosť obhajca v zápisnici namietal, pričom uviedol, že výsluch je vynútený pod sankciou poriadkovej pokuty, je teda nezákonný a nepoužiteľný pred súdom (viď strana č. 4 zápisnice zo 4. apríla 2018). Podľa obhajcu nemôže obstať odôvodnenie súdu, že poškodený svoje rozhodnutie odmietnuť vypovedať v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por., že by mohol privediť trestné stíhanie svojej osobe, žiadnym spôsobom nezodôvodnil, len stroho konštatoval, pričom podľa názoru okresného súdu bol správny a zákonný postup zo strany OČTK. V zmysle ustálenej praxe súdov Slovenskej republiky ako aj európskej judikatúry jednoznačne vyplýva „Zákaz nútiť osobu svedka, aby prispela k svojmu obvineniu, ale aj zákaz nútiť takúto osobu k súčinnosti alebo k aktívnemu konaniu, ktorým si môže spôsobiť svoje trestné stíhanie alebo stíhanie blízkej osoby, pokiaľ bude ako svedok vypovedať

pravdu, tzv. zákaz seba obviňovania. Je zrejme, že poškodený nemohol uviesť, že odmieta vypovedať kvôli tomu, že krivo obvinil obžalovaného, pretože by mu okamžite OČTK mohli vzniesť obvinenie za krivé obvinenie. Aj z tohto dôvodu v následnej vynútenej výpovedi klamal a nehovoril skutočnú pravdu. 8. Obhajca ďalej v odvolaní namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil výpovede obžalovaného v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Od samého počiatku tvrdil, že je nevinný, že týmto spôsobom ho chcel poškodený dostať z oddielu, aby tam nebol naďalej s ním, nakoľko v inom ich spoločnom konaní klamal, vymýšľal si a myslel si, že keď to hodí aj na obžalovaného, tak jeho osobu hneď z väzby pustia domov ako kajúcnika. No nestalo sa a zostal vo väzbe naďalej a týmto spôsobom sa chcel obžalovaného zbaviť. Takéto postupy medzi väzňami sú vo väzbe úplne bežné a takto sa snaží zbaviť väzeň iného väzňa, aby s ním nebol naďalej na oddielu. Obžalovaný nemal dôvod klamať, nakoľko už mal právoplatné rozsudky súdov vo výške 5 rokov a 4 mesiace odňatia slobody a 3 roky odňatia slobody, teda spolu 8 rokov a 4 mesiace trestu odňatia slobody a aj samotný okresný súd sa mu vyslovil, že keď sa prizná, tak upustí od jeho ďalšieho potrestania. Ak ale predsa niečo nespravil, nebude sa k tomu priznávať, nakoľko aj na hlavnom pojednávaní spontánne a súvislo vypovedal, pričom poukázal na skutočnosť, že je to celé vymyslené, že sa poškodenému nijako nevyhrážal, nenapadol ho nikdy vo väzbe, nedával mu žiadny papier ako má vypovedať pred vyšetrovateľom a ani nikomu nesľuboval žiadne nákupy. Obhajca dal do pozornosti skutočnosť, že to bol premyslený ťah zo strany poškodeného ako dostať obžalovaného z oddielu, pretože na základe jeho výpovede ho dali do väzby, pričom poškodený čakal, že do väzby nepôjde a pustia ho domov.

9. V ďalšej časti odvolania obhajca poukázal na to, že obžalovaný sám uviedol, že nevie, kto písal list, ktorý bol doručený poškodenému, pričom znalecký posudok z odboru písomznanectva potvrdil, že obžalovaný tento list nepísal. V odôvodnení napadnutého rozsudku je zo strany súdu len stroho spomenutý aj ďalší dôležitý dôkaz, keď 18. júna 2019 na hlavnom pojednávaní bol prečítaný znalecký posudok Mgr. Aleny Najšlovej č. 26/2016 z č. l. 116-139, v ktorého závere na strane č. 9 je uvedené, že pisateľom spornej písomnosti - rukou písaná výpoveď (mat. ozn. SM 1, SM 2, SM 3) nie je obžalovaný. Tejto skutočnosti podľa obhajcu okresný súd vôbec nevenoval pozornosť, neskúmal, kto predmetný list písal a z neznámeho dôvodu, bez akýchkoľvek dôkazov, si osvojil obžalobné tvrdenie, že autorom listu je obžalovaný a písal ho nejaký spoluväzeň z oddielu.

10. V ďalšej časti odvolania obhajca poukázal na obsah výpovede svedka L. Z., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaného nepozná, v živote ho nevidel, ani poškodeného nepozná, nemá vedomosť o žiadnom liste, ktorý by nejaký obvinený adresoval inému obvinenému v ÚVV Leopoldov, nepozná osoby W. T. a L. N. a na záver uviedol, že mu nikto neponúkal žiadne počas výkonu väzby žiadne nákupy, dary či iné veci, aby vystupoval vo vzťahu k niekomu inému a že nemá strach z osoby obžalovaného. Okresný súd následne pričítal výpoveď tohto svedka z prípravného konania zo 14. februára 2018, pričom svedok na rozpor vo výpovedi z prípravného konania uviedol, že túto výpoveď z prípravného konania on počuje prvýkrát. Obhajca zdôraznil, že obžalovaný je po celý čas vo väzbe a následne vo výkone trestu a nijako neovplyvňoval a ani nemal možnosť ako ovplyvňovať žiadnych svedkov ako majú na hlavnom pojednávaní vypovedať. Účelom hlavného pojednávania je vykonať a zabezpečiť dôkazy, aby obžalovaný bol spravodlivo odsúdený alebo spravodlivo oslobodený. Ani okresný súd sa nemôže svojvoľne rozhodovať, ktorú výpoveď si zoberie za pravdivú a ktorú nie, ktorá mu vyhovuje. Ak má pochybnosti a tie nie sú ani dodatočnými otázkami odstránené, musí postupovať vždy v zmysle zásady in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Obhajca ďalej uviedol, že aj v prípravnom konaní svedok L. Z. uviedol, že mal dať maximálne poškodenému facku, ale pri tom ako mu to mal údajne obžalovaný povedať, nikto nebol, žiadny nákup od obžalovaného nedostal, neuviedol žiadne meno, komu mal nákupy obžalovaný ponúkať a taktiež nebol svedkom, že by sa mal obžalovaný nejakým spôsobom poškodenému vyhrážať, či nejakého konfliktu medzi nimi.

11. Ďalej obhajca namietal, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku stroho konštatuje, že sa prečítala výpoveď B. I. na č. 1.101-102 z 9. februára 2018, z ktorej nevyplýva nič podstatné, nakoľko podľa obhajcu z nej vyplýva veľmi dôležitá skutočnosť, ktorú okresný súd nevedno prečo prehliadol a síce, že poškodený vo svojej výpovedi z 4. apríla 2018 v prípravnom konaní, podľa súdu „spontánnej“ výpovedi uviedol: „Prvý podnet mi písal B. I., ktorý bol so mnou na oddieli, ale na ten PBS nereagovala (strana č. 5 zápisnice zo dňa 04.04.2018).“ Tento svedok v zápisnici z 9. februára 2018 na č. 1. 101-102 uviedol: „Čo sa týka osôb ako Y. W. a W. B., tak tieto mená mi nič nehovoria, nijako si ich neviem vybaviť, takže sa neviem ani vyjadriť k nejakej ich vzájomnej komunikácii, respektíve správaniu sa“. Ďalej uviedol, že: „Čo sa týka nejakého podania na oddiel preventívno-bezpečnostnej služby pre Y. W., tak to som mu nič také určite nepísal, to by som si určite pamätal“. Okresný súd sa s týmito rozpormi vo výpovediach poškodeného a svedka absolútne nezaoberal a nevzal ich do úvahy. Podľa obhajcu je zrejme, že poškodený nehovoril vo svojej tzv. „spontánnej“ výpovedi, ktorá

bola vynútená pod sankciou uloženia poriadkovej pokuty pravdu a svedok B. I. uviedol, že ho nepozná a že určite mu nič nepísal. Obhajca je toho názoru, že sa preto nedá súhlasiť s odôvodnením napadnutého rozsudku, že z výpovede svedka B. I. na č.1.101-102 z 9. februára 2018 nič podstatné nevyplýva.

12. Obhajca ďalej namietal, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tak isto stroho konštatuje, že sa prečítala výpoveď W. Z. na č.1.106-108 z 29. mája 2018, z ktorej nevyplýva nič podstatné, s čím on nesúhlasí, lebo okresný súd opäť prehliadol aj tú veľmi dôležitú skutočnosť, že poškodený vo svojej výpovedi zo 4. apríla 2018 v prípravnom konaní, podľa súdu spontánnej, uviedol: „Neviem konkrétne uviesť“, že komu takto ponúkal nákupy. Viem o týchto nákupoch od Z., čo bol spolu so mnou na izbe. Viem, že Z. mal vo väzbe strýka a ten sa volal B. I. (strana č. 5 zápisnice zo dňa 04.04.2018).“ Svedok W. Z. v zápisnici z 29. mája 2018 na č. I. 106-108 uviedol, že osobu Y. W. nepozná, že nevie kto je Y. W. a že nebol svedkom žiadneho konfliktu medzi W. a B.. Svedok viackrát zdôraznil, že nevie kto je Y. W.. Svedok W. Z. na otázku vyšetrovateľa, že Y. X. dňa 04.04.2018 vypovedal, že o tom, že W. B. ponúkal 50,- eur formou nákupov iným osobám vo väzbe za to, že W. ublížia sa dozvedel od „Z.“, či hovoril W. niečo také uviedol, že "Odo mňa to nevie. Ja som s ním nedochádzal do kontaktu, nakoľko som bol na uzatvorenom oddelení a ani neviem kto je ten W.." Podľa obhajcu sa okresný súd sa s týmito rozpormi vo výpovediach poškodeného a svedka W. Z. absolútne nezaoberal a nevzal ich do úvahy. Je zrejmé, že poškodený nehovoril vo svojej tzv. „spontánnej“ výpovedi, ktorá bola vynútená pod sankciou uloženia poriadkovej pokuty pravdu, klamal a svedok W. Z. dokonca uviedol, že ani nebol s ním na oddieli, že on bol na uzatvorenom oddieli a že poškodeného nepozná, pričom poškodený bol na otvorenom oddieli. Obhajca je presvedčený, že ani v tomto prípade sa nedá súhlasiť s odôvodnením napadnutého rozsudku, že z výpovede tohto svedka W. Z. nič podstatné nevyplýva. Práveže naopak, vyplýva z nej to, že poškodený nehovoril pravdu, pretože nebol na izbe s Z. (bol úplne na inom oddieli) a ten mu teda nemohol povedať o nákupoch, ktoré mu mal údajne obžalovaný ponúkať za to, aby mu niekto ublížil.

13. V ďalšej časti odvolania obhajca namietal, že v okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že sa prečítala výpoveď svedka L. N. na č. I. 91-94 z 23. novembra 2017, no opomenul dôležitý fakt, a to že svedok čo sa vlastne týka ohľadne tohto prípadu osobne nič nevidel a nepočul, všetko má iba sprostredkovane. Dňa 17. septembra 2019 svedok W. T. na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaný a poškodený sa rozprávali spolu vo väzbe, ale v rámci kamarátstva, nezaznamenal nejaké negatívne situácie medzi obžalovaným a poškodeným, nevie o tom, že by obžalovaný niekomu ponúkal nákupy, nemal pocit, že by mal poškodený strach, teda aj z tejto výpovede nevyplývajú žiadne dôkazy proti obžalovanému.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené dôkazy je obhajca názoru, že napadnutý rozsudok je nezákonný, nesprávny a arbitrárny, pretože okresný súd sa pri hodnotení dôkazov dôsledne neriadil ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy nehodnotil po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a aj v súhrne a mal vec obžalovaného oslobodiť. Okresný súd nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav a rozhodnutie je založené aj na nezákonných dôkazoch, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Okresný súd sa v odôvodnení nevysporiadal s obhajobou obžalovaného a svoje rozhodnutie postavil len na vynútenej výpovedi poškodeného z prípravného konania, ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že to bola taká bublina spravená na W., bolo to všetko na neho nahraté, niekto sa mu chcel pomstiť a spravili to cez poškodeného, asi im to nevyšlo, bol zavádzaný spoluväzňami a jeho okolím, nikto sa poškodenému nevyhrážal, nemá vedomosť, že by mal byť terčom útoku počas jeho pobytu vo väzení. Na otázku prokurátora, či sa poškodenému niekto v súvislosti s tou vecou vo väzbe vyhrážal, poškodený uviedol, že nie. A taktiež ani za niektorú inú vec. Na ďalšiu otázku prokurátora, či poškodenému niekto hovoril ako má vypovedať, poškodený odpovedal, že nie. Poškodený tiež na hlavnom pojednávaní uviedol, že ho v prípravnom konaní nútili vypovedať pod hrozbou peňažného trestu. Zo samotného výsluchu poškodeného teda vyplýva, že obžalovaný sa mu nevyhrážal, že nemali byť zo strany obžalovaného na neho nejaké útoky, že všetko bolo na obžalovaného nahraté, že sa chcel obžalovanému niekto pomstiť. Týmto tvrdeniam však okresný súd neuveril, naopak vzal do úvahy iba výpoveď poškodeného z prípravného konania zo 4. apríla 2018, z ktorej jednoznačne vyplýva, že svedok nevypovedal pravdu, teda klamal, a to minimálne čo sa týka svedka B. I. a svedka W. Z.. No týmto skutočnostiam okresný súd pozornosť nevenoval, prehliadol ich a nevysporiadal sa rozpormi uvedenými v zápisniciach. Podľa názoru obhajcu dôkazná situácia v tejto veci nepostačuje na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzíí (možností) z hľadiska ustálenia zákonného znaku žalovaného trestného činu zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti a hypotézach súdu. Takýto záver nemožno preto vyvodiť len na

podklade slabých dôkazoch, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní, resp. dá sa konštatovať iba na výpovedi poškodeného, ktorá bola vynútená pod hrozbou sankcie zo strany prokurátora a ktorá je nezákonná. Všetky dôkazy vykonané na hlavných pojednávaníach popierajú vinu obžalovaného a svedčia v jeho prospech. Teda ďalšie vo veci súdom vykonané dôkazy podľa názoru obhajoby pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť). Keď vykonané dôkazy pripúšťajú záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, nepostačujú takéto dôkazy na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine v zmysle obžaloby. Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obžalovanému musí byť vina preukázaná. Znamená to, že obžalovaný nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech, teda ak obžalovaný niektorú skutočnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti a rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú a tak je tomu aj v posudzovanom prípade, aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu.

15. Na základe vyššie uvedených skutočností obhajca v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí v celom rozsahu. Alternatívne obhajca navrhol, aby po zrušení napadnutého rozsudku bola podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie prezentovanými argumentmi obhajoby a bol toho názoru, že vina je dôsledne preukázaná na základe zákonných dôkazov, tak obhajca navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok o treste tak, že obžalovanému upustí od potrestania alebo mu uloží trest odňatia slobody vo výške 5 (päť) rokov a 7 (sedem) mesiacov, a to predovšetkým vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný už má právoplatne uložené tresty odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace a 3 roky, čo je spolu 8 rokov a 4 mesiace, čo podľa názoru obhajoby postačuje na nápravu obžalovaného.

16. Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

17. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 19. apríla 2021.

18. Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 11. novembra 2021. Na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Účasť obžalovaného na verejnom zasadnutí bola v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 zabezpečená z ÚVTOS Ilava prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Poškodený sa napriek riadnemu upovedomeniu verejného zasadnutia nezúčastnil, preto sa konalo v jeho neprítomnosti. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopíňal, keďže žiadne návrhy v tomto smere neboli. Pokiaľ ide o konečné návrhy strán, prokurátor žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomne podaného odvolania a konečného návrhu tam uvedeného a obžalovaný zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu prezentovanú tak v konaní pred okresným súdom, ako aj v odvolacích námietkach a pokiaľ ide o vlastný konečný návrh, pridržiaval sa toho, čo uviedol obhajca.

19. Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe takého prieskumu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

21. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom, obžalovaný mu v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

22. Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonalé dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 2 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správneému záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Taktiež v odôvodnení napadnutého rozsudku zodpovedajúcim spôsobom rozviedol úvahy vo vzťahu k uloženému trestu.

23. Krajský súd si argumentáciu okresného súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozsudku ohľadom oboch napadnutých výrokov osvojuje ako stavu veci a zákonu zodpovedajúcu v celom rozsahu osvojuje a v tejto súvislosti pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

24. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tieto smerujú nielen voči výroku o vine, ale aj voči výroku o treste. Pokiaľ ide o výrok o vine, krajský súd z obsahu odvolania obžalovaného identifikoval dva podstatné okruhy námietok. Ten prvý sa týka zákonnosti výpovede poškodeného z prípravného konania zo 4. apríla 2018 a ten druhý sa týka spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil výpovede osôb v danej trestnej veci. Pre úplnosť ešte krajský súd dodáva, že samotný rozsah dokazovania vykonaného pred okresným súdom obžalovaný v odvolaní nenamietal, ani nenavrhol vykonať ďalšie dôkazy.

25. Pokiaľ teda ide o zákonnosť výpovede poškodeného z prípravného konania zo 4. apríla 2018, krajský súd konštatuje, že dôkladné posúdenie jej zákonnosti je skutočne na mieste, keďže o túto výpoveď oprel okresný súd výrok o vine obžalovaného.

26. Hneď na úvod je k tejto námietke potrebné uviesť, že námietku nezákonnosti predmetného výsluchu vzniesol obhajca (prítomný na úkone) už na jeho začiatku, čo je evidentne zrejmé z obsahu zápisnice o tomto úkone (v spise na č. l. 51). Obhajca už vtedy namietal, že ak sa poškodený po zákonom poučení podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Tr. por. jasne vyjadril, že zákonný dôvod vypovedať má, tento práva sa výslovne nevzdáva a vypovedať nebude, aby si neprivodil trestné stíhanie, tak je neprípustné, aby ho OCŤK hrozbou poriadkovej pokuty nútili k tomu, aby vo veci vypovedal. Najmä, ak z výsluchu samotného poškodeného je zrejmé, že vypovedal preto, že pokutu dostať nechcel. Takýto dôkaz označil obhajca už v tom čase za nezákonný, nepoužiteľný v konaní pred súdom, nakoľko bol získaný donútením hrozbou poriadkovej pokuty, keďže podľa obhajcu poškodený nemusel ďalej rozvádzať dôvody, pre ktoré vypovedať odmietol. Prokurátor prítomný pri tomto výsluchu takú námietku neakceptoval a poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Tošs 9/2018.

27. Túto nosnú námietku obhajoby okresný súd neponechal bez povšimnutia. V odôvodnení napadnutého rozsudku k nej uviedol, že „podľa ustálenej praxe súdov a podľa teórie trestného práva je v konaní pred súdmi dokazovanie výpoveďou svedka založené na všeobecnej povinnosti svedčiť, ktorú možno aj vynucovať podľa ustanovení Trestného poriadku, nemožno opomenúť, že právo svedka odoprieť výpoveď, za podmienok určených zákonom, je dôsledkom ústavnej ochrany proti sebaobviňovaniu uvedenej v článku 37 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. V právnom štáte by táto zásada mala mať prednosť pred dosiahnutím účelu trestného konania, a to aj vtedy, ak by mala viesť k dôkaznej núdzi. Ide totiž o úplne subjektívne - Ústavou zaručené právo svedka, ktorý po poučení podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) sám zvažuje a rozhodne, či svoje právo využije alebo nie, opierajúc sa o okolnosti, ktoré sám vníma a cíti. V uvedenom smere nemôže a nesmie byť potenciálne ohrozený svedok vo svojom rozhodovaní obmedzovaný, či dokonca nútený vypovedať. V prípadoch, v ktorých sa svedok rozhodol využiť svoje právo odoprieť výpoveď pre nebezpečenstvo trestného stíhania podľa § 130 ods. 2 Tr. por., ide o veľmi citlivú problematiku, najmä ak Trestný poriadok zveruje orgánom činným v trestnom konaní a súdom právo rozhodnúť o dôvodnosti odopretia vypovedať. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ak má ísť o skutočný rozhodovací proces, musia mať k dispozícii aspoň v nevyhnutnej miere dostatočné informácie o dôvodnosti odopretia výpovede. U svedka, ktorý chce využiť toto svoje právo, to však na druhej strane môže viesť k nebezpečenstvu porušenia jeho práv na ochranu pred privodením si nebezpečenstva trestného stíhania, berúc tiež do úvahy, že zneužitie takého práva svedkom bude vždy prítomné. Právo odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. por. sa však nemôže vzťahovať na výpoveď ako celok, nemôže byť absolútne (na rozdiel od práva odoprieť výpoveď podľa §

130 ods. 1 Tr. por.), najmä z dôvodov poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní a súdom možnosť získať dostatočne potrebné podklady k zisteniu, či je hrozba nebezpečenstva trestného stíhania svedka reálna, alebo nie. Podľa § 132 ods. 1 a 2 Tr. por. na začiatku výsluchu sa treba svedka opýtať na jeho pomer k prerokovávanej veci, ako aj k stranám a podľa potreby aj na iné okolnosti potrebné na zistenie jeho nezáujatosti a hodnovernosti. Svedkovi sa musí dať možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie, a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. Svedka možno vypočúvať len do miery nevyhnutnej pre trestné konanie. Môžu sa mu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Otázky sa musia klásť ohľaduplne a zrozumiteľne. Svedkovi sa nesmú klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Otázky nesmú neodôvodnene zasahovať do súkromia vypočúvaného s výnimkou zisťovania pohnútky obvineného, obzvlášť, ak ide o svedka chorého alebo svedka poškodeného trestným činom proti ľudskej dôstojnosti. Tento zákonný postup dáva dostatočný rámec a prostriedky (najmä u svedka, ktorý komunikáciu a priori neodmieta) aj na to, aby orgán činný v trestnom konaní alebo súd zistil dostatočné podklady pre svoje rozhodnutie o odôvodnenosti odopretia výpovede pre hrozbu nebezpečenstva trestného stíhania svedkovi alebo jemu blízkym osobám a svedkovi zároveň ponechal dostatočný priestor, aby vynechal to, čo považuje pre seba alebo blízke osoby za nebezpečné. Odôvodnenie práva odoprieť vypovedať z dôvodu nebezpečenstva trestného stíhania je však výlučne na svedkovi samotnom a nemožno ho viesť, či dokonca nútiť k svedeckej výpovedi alebo dokonca k ohrozeniu svojho ústavného práva neprivodiť si nebezpečenstvo trestného stíhania vlastnou výpoveďou (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tošs 9/2008 zo dňa 21.02.2008).

28. Vychádzajúc z vyššie uvedeného potom okresný súd túto námietku obhajoby uzavrel s tým, že „poškodený pri svojej výpovedi z prípravného konania zo dňa 04.04.2018 síce uviedol, že odmieta vypovedať, nakoľko by si mohol privodiť trestné stíhanie, na toto svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom nezdôvodnil, len stroho konštatoval, pričom podľa názoru prvostupňového súdu bol správny a zákonný postup zo strany OČTK, keď bol poškodený poučený, že keď odoprie vypovedať, resp. patrične nezdôvodni svoje prvé vyjadrenie, bude to považované za bezdôvodné odopretie výpovede a môže mu byť uložená aj poriadková pokuta. Po tomto postupe zo strany OČTK poškodený začal sám spontánne vypovedať a preto súd jeho výpoveď z prípravného konania považuje za zákonnú a použiteľnú v prejednávanej trestnej veci.“

29. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so spôsobom, akým sa okresný súd s touto námietkou obhajoby vyrovnal. Okresný súd vecne správne a obsahovo vyčerpávajúco zdôvodnil, prečo výsluch poškodeného považoval za zákonný a námietku obhajoby o nezákonnom donútení hrozbou poriadkovej pokuty za nedôvodnú.

30. Nad rámec argumentácie okresného súdu považuje krajský súd za potrebné doplniť, že rozhodnutie citované okresným súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tošs 9/2008 zo dňa 21.02.2008) bližšie rozoberajúce zákonné podmienky odopretia výpovede svedka podľa § 130 ods. 2 veta prvá Tr. por. je v tejto otázke zásadné, o čom svedčí fakt, že bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 4/2008 pod poradovým číslom 35. Keďže dosiaľ nebolo prekonané iným rozhodnutím, správne z neho okresný súd pri riešení tejto spornej otázky vychádzal.

31. V súvislosti s hodnotením zákonnosti výpovede poškodeného zo 4. apríla 2008 považuje krajský súd ďalej (nad rámec argumentácie okresného súdu) za potrebné uviesť, že zo zápisnice o tomto výsluchu vyplýva, že poškodený sa po zákonom poučení vyjadril, že zákonný dôvod vypovedať nemá, tohto práva sa výslovne vzdáva a vypovedať bude. Iné vyjadrenie poškodeného k poskytnutému poučeniu zachytené v zápisnici nie je. Iba na základe námietky obhajcu sa možno domnievať, že poškodený po zákonom poučení najskôr odmietol vo veci vypovedať pre nebezpečenstvo trestného stíhania seba a až následne, po poučení zo strany OČTK o možnosti uloženia poriadkovej pokuty sa rozmyslel a k veci vypovedal, o čom svedčia úvodné slová jeho výsluchu „Pokutu dostať nechcem, tak asi vypovedať budem“. Obhajca prítomný pri výsluchu namietal postup OČTK a vo svojej námietke zachytenej v zápisnici sa vyjadril, že podľa jeho názoru, ak sa poškodený skôr vyjadril, že nebude vypovedať pre nebezpečenstvo trestného stíhania seba, nebol viac povinný dôvody odopretia výpovede bližšie rozvádzať. Tento názor obhajcu nebol správny, keďže z cit. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tošs 9/2008 jasne vyplýva, že poškodený bol povinný OČTK aspoň rámcovo ozrejmiť skutočnosti, ktoré ho k odopretiu výpovede vedú, aby OČTK vedeli posúdiť dôvodnosť takéhoto odopretia, resp. či hrozba nebezpečenstva trestného stíhania poškodeného je skutočne reálna alebo nie. V tejto súvislosti už v tom čase prokurátor prítomný na výsluchu poškodeného pri posúdení vznesenej námietky obhajcu ako nedôvodnej poukazoval práve na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tošs 9/2008, čo svedčí

o tom, že OČTK zjavne postupovali práve v zmysle cit. rozhodnutia, v ktorom smere priebeh úkonu obhajoba v konečnom dôsledku v odvolaní ani nespochybňovala.

32. Inak povedané, ak OČTK pri tomto úkone postupovali v zmysle cit. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR voči poškodenému, ktorý navzdory svojej zákonnej povinnosti svedčiť (§ 127 ods. 1 Tr. por.) nehdlal ku skutku vypovedať bez toho, aby bližšie (aspoň rámcovo) ozrejmil skutočnosti oprávňujúce OČTK posúdiť dôvodnosť takéhoto odopretia výpovede a po poučení o možnosti uloženia poriadkovej pokuty za neodôvodnené odopretie výpovede sa poškodený rozhodol, že vypovedať bude, nemožno jeho výsluch považovať za nezákonne vynútený hrozbou poriadkovej pokuty. O oprávnenosti odopretia výpovede poškodeného rozhoduje orgán realizujúci výsluch, nie obhajca. Rozhoduje o nej ako o prejudiciálnej otázke a pokiaľ tento orgán nevidel dôvod k odopretiu výpovede na strane poškodeného, keďže poškodený nič bližšie na ozrejmienie neuviedol (zo zápisnice to nevyplýva), tak poškodený bol povinný vypovedať. Ak v danej situácii poškodený napriek tomu (absencii zákonného dôvodu) odopieral vypovedať ku skutku, bolo namieste splnenie jeho svedeckej povinnosti vynucovať nielen hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, ale aj priamo jej uložením podľa § 70 Tr. por. Dokonca v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tz 25/2000 (ktoré bolo publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 18/2002) možno ísť v takýchto prípadoch ešte ďalej a hodnotiť takéto správanie ako trestný čin pohľadania súdom podľa § 343 Tr. zák.

33. Nakoniec v súvislosti s motiváciou poškodeného ku tomuto skutku nevypovedať treba poukázať na jeho vyjadrenie zachytené na záver zápisnice o výsluchu zo 4. apríla 2018, kde uviedol, že „...naposledy (23. novembra 2017 - pozn. súdu) som nevypovedal, pretože som bol v tej dobe stiahnutý z kuchyne a bol mi zobratý voľný pohyb po ústave, nakoľko som mal mať nejaké trestné stíhanie a myslel som si, že idem vypovedať k svojmu trestnému stíhaniu. Teraz mi to trestné stíhanie už v systéme nesvieti a sa to vyjasnilo.“

34. Pokiaľ obhajca poukazyval na obsah zápisnice o skoršom výsluchu poškodeného z 23. novembra 2017, kde sa mal poškodený exaktne vyjadriť, že odmieta vypovedať, aby si neprivodil nebezpečenstvo trestného stíhania, k tomu krajský súd uvádza, že na tento dôkaz nebolo možné pri rozhodovaní prihliadať, nakoľko táto zápisnica na hlavom pojednávaní oboznámená nebola, keďže to žiadna zo strán nenavrhol. Rovnako na hlavnom pojednávaní nebol oboznámený ani záväzný pokyn prokurátora z 22. februára 2018, ktorý vyšetrovateľovi v rámci prokurátorského dozoru vytkol, že pri výsluchu poškodeného z 23. novembra 2017 sa uspokojil iba s vyjadrením poškodeného, že odmieta vypovedať z dôvodu, aby si neprivodil nebezpečenstvo trestného stíhania bez toho, aby bližšie skúmal dôvodnosť odopretia výpovede, pričom prokurátor upriamil pozornosť vyšetrovateľa práve na cit. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tošs 9/2008 a prikázal poškodeného vypočuť znova s tým, že žiadal byť o danom úkone upovedomený, nakoľko sa hodlal osobne zúčastniť. Ani tento pokyn nemohol súd brať do úvahy.

35. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že výpoveď poškodeného z prípravného konania zo 4. apríla 2018, ktorá bola na hlavom pojednávaní oboznámená čítaním v rámci odstraňovania rozporov postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. por. je zákonným dôkazom, o ktorý je možné opierať výrok o vine odsudzujúceho rozsudku.

36. Pokiaľ ide o druhý okruh odvolacích námietok vo vzťahu k výroku o vine, tieto sa primárne týkajú spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom, kde obžalovaný polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, presadzuje vlastnú verziu skutkového stavu veci založenú na inom hodnotení vykonaných dôkazov, pre neho priaznivejšom. Z takéhoto subjektívneho hodnotenia vykonaných dôkazov následne vyvodzuje závery o nesprávnych skutkových zisteniach okresného súdu.

37. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd k tom v prvom rade uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán

38. V súvislosti s hodnotením dôkazov krajský súd poukazuje aj na druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže

napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

39. Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

40. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre výrok o vine. Okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah o vine rozhodol a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

41. Okresný súd výrok o vine odôvodnil nasledovne: „Na hlavnom pojednávaní nebola produkovaná žiadna taká presvedčivá skutočnosť, ktorá by dôvodnosť trestnoprávnej zodpovednosti u obžalovaného spochybňovala, v tomto kontexte prioritne treba poukázať usvedčujúcu výpoveď poškodeného Y. W. na hlavnom pojednávaní v spojení s jeho výpoveďou z prípravného konania, ktorá bola v rámci dokazovania oboznamovaná na hlavnom pojednávaní, kde potvrdil odovzdanie listu s nachystanou výpoveďou práve zo strany obžalovaného, pri výpovedi v prípravnom konaní za prítomnosti obhajcu jasne popísal konanie a hrozby zo strany obžalovaného a hoci na hlavnom pojednávaní zrejme zo strachu vypovedal vyhýbavo, po odstraňovaní rozporov vo výpovediach je celkom zrejmé, že pravdivo popísal konanie obžalovaného práve v prípravnom konaní. Čo sa týka usvedčujúcej výpovede z prípravného konania, túto súd považuje za zákonnú a použiteľnú pre trestné konanie, a súd sa nestotožnil s námietkami zo strany obhajoby, kde svoje dôvody súd už vysvetlil vyššie. Táto usvedčujúca výpoveď poškodeného je podporená samotným listom, ktorý obžalovaný odovzdal poškodenému, a s obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, pripravená výpoveď pre poškodeného v ich spoločnej trestnej veci, pričom je irelevantné či predmetný list nenapísal vlastnou obžalovaný, pričom s najväčšou pravdepodobnosťou, na napísanie tohto listu požiadal niektorého zo spoluväzňov na danom oddiele v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov. Tvrdenia poškodeného korešpondujú aj s výpoveďami svedkov L. Z., W. T. a L. N. predovšetkým z prípravného konania, kde u svedka Z. súd považoval za pravdivú práve tú, s prihliadnutím na ostatné usvedčujúce dôkazy, zároveň jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní súd vyhodnotil predovšetkým ako snahu o vyvinenie obžalovaného, kde jednoznačne klamal, že nepoznal ani poškodeného ani obžalovaného, kde uvádzal, že výpoveď z prípravného konania podpísal, ale nie je jeho, počul ju prvýkrát na hlavnom pojednávaní. K samotnej motivácii zo strany obžalovaného súd uvádza, že táto vyplýva už len zo samotnej výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kde uvádzal, že bol odsúdený iba na základe výpovede Y. W.. Nemal v pláne meniť výpoveď Y. W., pretože jeho výpoveď bola samé klamstvo, čakal že na súde to dokážeme, a že W. postavil svoju výpoveď na klamstvách, ale nakoniec ho odsúdili. Na oddiele sa s poškodeným rozprávali, aj mu požičal všelijaké veci. Myslel si, že on si uvedomí že ublížil človeku, ktorému nemal a že možno začne hovoriť pravdu. Zároveň z priebehu konania v dotknutej drogovej trestnej veci, kde sa poškodený Y. W. od počiatku priznával k spáchaniu daného trestného činu a usvedčoval pritom obžalovaného, ktorý svoju vinu popieral, obaja boli stíhaní väzobne. Z ďalšej chronológie spisu OS Trnava sp. zn. 7T/48/2016 je zjavné, že po tomto konaní obžalovaného už poškodený zo strachu z obžalovaného vypovedať odmietol, pričom aj na hlavnom pojednávaní bola len čítaná jeho výpoveď z prípravného konania. V ďalšom priebehu konania boli obaja právoplatne uznaní za vinných (u Y. W. rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 7T/48/2016 - 561 zo dňa 13.03.2017, právoplatným dňa 29.03.2017, a u W. B. rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 7T 48/2016 - 786 zo dňa 22.01.2018, právoplatným dňa 07.06.2018). Zo skutkových zistení súdu na str. 19 predmetného rozsudku je zrejmé, že dôvod odmietnutia výpovede poškodeného Y. W. na hlavnom pojednávaní identifikoval v strachu pred spoluobžalovaným B.. Za danej situácie nemožno u poškodeného Y. W.

vzhladať motív, pre ktorý by mal poškodený Y. W. nepravdivo vypovedať v neprospech obžalovaného B. a zabezpečiť si falošné listinné dôkazy proti inej osobe, pričom by z takéhoto konania nemal žiadny ošoh. Naopak, je to obžalovaný, kto mal dôvod konať tak ako mu je kladené za vinu. Navyše aj zo samotného textu zaisteného listu je evidentné, že myšlienkový pôvodca textu bol oboznámený s predmetným skutkom a dôkaznou situáciou a obžalovaný bol v skutočnosti jedinou osobou, ktorá mala záujem na jeho obsahu. Jedná sa pritom o osobu, ktorá podľa registra trestov už v minulosti páchala okrem drogovej trestnej činnosti aj trestnú činnosť násilného charakteru, a to aj s osobitným motívom (z pomsty), zatiaľ čo poškodený (odhladnuc od odsúdenia v priamo súvisiacej drogovej veci) je osobou, ktorá má 2 záznamy pre majetkovú, a teda druhovo odlišnú trestnú činnosť. Po zhodnotení vyššie uvedených dôkazov a to jednotlivo ako i vo vzájomných súvislostiach umožnili súdu vysloviť spofahlivý záver, že skutok opísaný vo výrokovvej časti tohto rozsudku sa stal a že ho spáchal ako trestne zodpovedný páchatel' - obžalovaný W. B..“

42. Z citovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že zodpovedá ust. § 168 Tr. por., keďže v ňom okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. V tomto smere jasne a logicky zdôvodnil, prečo uveril výpovediam poškodeného a svedkov z prípravného konania a nie ich výpovediam na hlavnom pojednávaní (najmä u poškodeného a svedka L. Z.). Zároveň sa okresný súd dostatočne vyrovnal aj s obhajobou obžalovaného, kde mu dal okrem iného jasnú odpoveď na podľa neho kľúčovú otázku, prečo považuje jednak za zákonnú, ale aj za pravdivú práve výpoveď poškodeného z prípravného konania zo 4. apríla 2018. Takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa názoru krajského súdu presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

43. Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd, reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného, dodáva, že skutkové zistenia ustálené v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, že obžalovaný „...ponúkal v bližšie nezistenom čase L. Z. a ďalším doposiaľ nestotožneným osobám umiestneným vo väzbe v ÚVTOS s ÚVV Leopoldov nákupy v hodnote najmenej 50,- eur za účelom, aby fyzicky ublížili Y. W.“ vyplývajú z výpovedí poškodeného z prípravného konania zo 4. apríla 2018, ale aj svedka L. Z. zo 14.02.2018, ktorým výpovediam okresný súd uveril z dôvodov, ktoré bližšie rozviedol. Správne poukázal na to, že pravdivosti týchto výpovedí nasvedčuje aj ďalšia výpoveď svedka L. N. z prípravného konania z 23. novembra 2017. Pokiaľ obhajoba namietala, že svedok L. N. mal informácie iba z počutia, sprostredkovane, že osobne nič zmyslami nevnímal, to nie je pravda, lebo svedok vnímal, že sa poškodený s obžalovanými bavili najprv normálne, neskôr vnímal, ako tlačil obžalovaný na poškodeného, aby zobral ich spoločnú vec na seba a osobne vnímal aj strach poškodeného z obžalovaného, keď poškodený sa snažil s obžalovaným nestretávať a vyhýbal sa mu. Pravdivosti týchto výpovedí z prípravného konania nasvedčuje aj zaistený list s inštrukciami o tom, ako má poškodený vypovedať v trestnej veci, v ktorej bol spoločne stíhaný s obžalovaným. Správne tiež okresný súd poukázal na to, že všetky dôkazy v tejto veci je potrebné hodnotiť v úzkom kontexte s úkonmi (najmä z časového hľadiska), ktoré boli realizované v spoločnej trestnej veci poškodeného a obžalovaného, kde boli obaja stíhaní pre drogovú trestnú činnosť, ku ktorej sa poškodený od začiatku priznával a ako spolupáchatel'a usvedčoval obžalovaného, ktorý trestnú činnosť až do konca popieral.

44. Podľa názoru krajského súdu ani časti výpovedi svedkov W. Z. a B. I. z prípravného konania, ktoré boli na hlavom pojednávaní oboznámené čítaním, nie sú spôsobilé na záveroch o pravdivosti výpovede poškodeného z prípravného konania nič zmeniť, nakoľko diskrepancie, na ktoré poukazuje obžalovaný v odvolaní, sa týkajú okolností nepodstatných pre posúdenie tejto veci. Či svedok B. I. napísal alebo nenapísal pre poškodeného nejaké podanie na oddiel PBS, nie je pre posúdenie hodnovernosti výpovede poškodeného podstatné.

45. Rovnako pre posúdenie hodnovernosti výpovede poškodeného z prípravného konania nie je podstatné to, že svedok W. Z. vo svojej výpovedi nepotvrdil príbuzenský vzťah s B. I., o ktorom hovoril poškodený a ani to, že nepotvrdil, že by práve on poškodenému spomínal, že obžalovaný ponúka 50 € formou nákupov iným osobám vo väzbe, za to, že poškodenému ublížia. To sú diskrepancie nepodstatné pre posúdenie kľúčovej dejovej línie v tejto veci. Tu zrejme zámerne obhajoba opomína to kľúčové, čo z oboznámenej výpovede svedka W. Z. vyplynulo, že „...počul som len, že ten B. mal nejaký problém na väzbe a že sa niekomu vyhráždal či čo, ale neviem, či tomu W....“. Tento svedok teda nepriamo potvrdil práve verziu poškodeného z prípravného konania.

46. Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného ohľadom ustálených skutkových zistení za nedôvodné. Krajský súd zároveň pripomína, že vo svojom rozhodnutí

nie je povinný dať odpovede na úplne všetky odvolacie námietky obžalovaného, ale len na tie, ktoré sú pre posúdenie jeho veci kľúčové, čo aj zo svojho pohľadu učinil.

47. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu zisteného skutku, okresný súd správne skonštatoval, že skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák., keďže obžalovaný v trestnom konaní použil hrozbu násillia, aby pôsobil na stranu konania. Rovnako správne ustálil u obžalovaného zavinenie vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zák., keďže obžalovaný chcel uvedeným spôsobom porušiť záujem (na spravodlivom rozhodnutí súdu na základe získaných a zákonne vykonaných dôkazov) chránený Trestným zákonom. Nakoniec vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku obžalovaný žiadne odvolacie námietky neuplatnil.

48. Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný mu konkrétne pochybenia nevytýkal, len všeobecne namietal neprimeranosť trestu, resp. jeho prísnosť nad nevyhnutnú mieru s poukazom na tresty odňatia slobody, ktoré bude musieť ešte vykonať.

49. Ak by aj obžalovaný výrok o treste osobitne nenamietal, povinnosťou krajského súdu podľa § 317 ods. 2 Tr. por. by bolo preskúmať v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť tohto výroku, lebo má vo výroku o vine svoj podklad. Je tomu tak z dôvodu, že odvolanie bolo podané v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného a krajský súd tento výrok nezrušil.

50. Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce výroku o treste, okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, pri ktorom postupoval v súlade s Trestným poriadkom. Krajský súd sa tak pri prieskume tohto výroku zamerail na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu, keďže chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. nezistil.

51. Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútka páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

52. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

53. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom doplňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

54. Podľa § 42 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7. Ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a

hľadá, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

55. Ak súd odsudzuje páchateľa za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že páchateľovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že páchateľ spáchal viac trestných činov, čo ale neplatí, ak sa trest ukladá aj s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

56. Podľa rovnakých zásad sa postupuje aj pri ukladaní súhrnného trestu, ktorý súd ukladá vtedy, ak odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súd teda páchateľa odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Ak trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchateľ potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchateľovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchateľa priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchateľ sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchateľ za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takého odsúdenie je možné prihliadnuť.

57. Z odsudzujúceho výroku o vine je zrejmé, že aktuálne súdený skutok obžalovaný spáchal v presne nezistenom čase v období minimálne od 30.11.2015 do 26.02.2016. Preskúmaním obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 7T/48/2016 bolo zistené, že rozsudkom č. k. 7T/48/2018-786 z 22. januára 2018, v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava zo 7. júna 2018, sp. zn. 5To/34/2018, bol obžalovaný za skutok spáchaný 26. novembra 2015, právne kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák., odsúdený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., s použitím ust. § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Je teda evidentné, že sa jedná o zbiehajúcu trestnú činnosť obžalovaného, za ktorú mu správne okresný súd ukladal súhrnný trest. S uložením súhrnného trestu tiež súvisela povinnosť v zmysle ust. § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušiť výrok o treste skoršieho odsudzujúceho rozsudku, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

58. Ak okresný súd pri svojom rozhodnutí správne vychádzal z toho, že medzi vyššie uvedenými skutkami ide o viacčinný súbeh, tak potom aj správne ustálil, že najprísnejšie trestný z týchto zbiehajúcich sa trestných činov je práve zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky až 10 rokov. Okresný súd nepochybil ani pri určení druhu trestu, keď správne dospel k záveru, že obžalovanému musí byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko súhrnný trest v zmysle ust. § 42 Tr. zák. nesmie byť miernejší ako nepodmienečný trest uložený skorším odsudzujúcim rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 7T/48/2016.

59. Správne okresný súd skúmal aj pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností a správne obžalovanému priznal len jednu prítiažujúcu okolnosť, že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zák.). Poľahčujúcu okolnosť u obžalovaného krajský súd nezistil.

60. Správne postupoval okresný súd aj vtedy, keď zohľadnil prevahu prítiažujúcich okolností a postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, na 5 rokov a 4 mesiace. Rovnako správne aplikoval aj ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. upravujúce tzv. asperačnú zásadu, keďže obžalovaný spáchal dvomi skutkami dva zločiny, čo viedlo k zvýšeniu hornej hranice o jednu tretinu, na 13 rokov a 4 mesiace.

61. Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu 6 rokov a 6 mesiacov, ide o trest o trest zákonný z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby. Podľa názoru krajského súdu je tiež trestom spravodlivým a

primeraným okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného, ktorý splní svoj účel nielen z hľadiska individuálnej prevencie, ale aj prevencie generálnej a súčasne aj morálne odsúdi konanie obžalovaného.

62. Pokiaľ sa obžalovaný odvolaním domáhal upustenia od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák. prípadne uloženia súhrnného trestu len o mesiac vyššieho, ako mu uložený skorším odsudzujúcim rozsudkom, tento postup ani podľa názoru krajského súdu vzhľadom na charakter a závažnosť aktuálnej súdnej trestnej činnosti, osobu obžalovaného ako recidivistu trestnej činnosti a jeho postoj k súdnej trestnej činnosti neprichádzal do úvahy.

63. Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa ust. § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zák., keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním týchto trestných činov nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

64. Na základe prezentovaných úvah a právnych názorov krajský súd konštatuje, že v predmetnej trestnej veci nezistil žiadne zákonné dôvody na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto na verejnom zasadnutí odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

65. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.) .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.